

Martin Němec

BOD, TANÍ

povídky

PLUS

Bod tání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Němec
Bod tání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martin Němec

BOD,
TÁNÍ

PLUS

OBSAH

- Jako na počátku /11
Bod tání /15
Šňůra s prádlem /25
Vypravěč (Vlak do Budapešti) /29
Listopadová improvizace /36
Muž, který couval /43
Fortuna, Jr. /54
Vypuštěný bazén /63
Café Chiromantia /71
Setkání spolužáků Vl. B. /77
Krev z třešně /84
Břichomluvec /92
Vůně asfaltu /97
Za oknem /105
Mražené zboží /112
Vzdálená bouře /121
Krupicová kaše /129
Spolubydlíci /139
Na větvi (Šumavský morytát) /150
Čas oběda /157
Epilog /162

*Věnováno mým dětem Magdaleně a Janovi
(Vlastně Madlence a Honzíkovi)*

Rád bych poděkoval průběžným čtenářům svých textů, jejichž postřehy a podpora mi významně pomohly – Anitě Nedomové, Lucii Škorpové, Pavlu Smetákovi, Petru Špačkovi a samozřejmě Janě Němcové. Profesoru Petru A. Bílkovi za empatické korektury a přínosná setkání. Za trpělivou grafickou spolupráci Janu „Bizonovi“ Dvořákovi a Zdeňku Marešovi. Kryštofu Špidlovi za podněty a komentáře k některým povídkám.

*Některé ryby, co chytil první den, byly tak veliké,
že je nemohl do člunu vytáhnout. Musel člun
stáhnout k nim dolu.*

Dal Stivens – Kamenáč Bill a chrápající treska

*Teď bude zase chudákovi lépe v létě; ale Bůh ví,
ona jako by neměla cit. Celou zimu jen v lehkém
šatu, bosa; vždyť pak krvavé stopy po ní zůstávaly
na sněhu, a ona jako by nic.*

Božena Němcová – Babička

*Litovala jsem, když jsem došla na poslední stránku.
Nejradši bych prolezla těmi černými vytištěnými řádky,
jako když prolézáte plotem, a usnula pod tím krásným
velkým zeleným fíkovníkem.*

Sylvia Plathová – Pod skleněným zvonem

*Základy světa bezpečně spočívají na křídlech
pohádkové víly.*

Francis Scott Fitzgerald – Velký Gatsby

JAKO NA POČÁTKU

Oheň praskal v nepravidelném rytmu a ozařoval tváře postav sedících kolem něj. Den se zvolna rozpouštěl v nastávající noci. Obloha nad západním horizontem byla zatím o poznání světlejší a vytvářela nachové pozadí, na kterém se rýsovaly siluety mohutných stromů kdesi na vzdáleném obzoru. Večer vlepoval jednotlivé stíny do herbáře tmy.

Okolo ohně seděli nehybně jako menhiry stařec, žena a muž středního věku, malá holčička a pes. Všichni mlčky zírali do plamenů. Muž hodil do ohně velké poleno a gejzír jisker zrušil hypnotický trans pětice párů nemrkajících, od kouře uslzených očí. Pes se ohlédl k temné kulise křoví a tiše zavrčel. První promluvil stařec. „Bylo to dávno, ještě před osvobozením... Právě jsem se oženil a vzápětí narukoval... Na horách byl tenkrát sníh a lidi se jezdili přes pól světa koupat do moří.“ Mluvil přerývaně, jako by ho některá slova bolela. „Koupat do moří,“ vydechla holčička s tenkýma rukama, tlustým copem a očima zvětšenýma ohněm a úžasem.

„Ano, v mořích se koupalo,“ řekl muž středního věku zasněženě a zavrтал v ohni klackem. „A taky se tam lovi-

ly ryby," dodal a podíval se na ženu se zjevnou touhou po obdivu.

„Co ty o tom můžeš vědět," řekla ona s mdlým pohrdáním, které vzbuzovalo dojem, že by mohli být partneři. „Náhodou..." pokusil se on zaprotestovat, ale starý muž s očima pohlcenýma plameny jako by ho neslyšel a pokračoval. „A jedlo se třikrát denně – tři večere..." Oči holčičky už zabíraly větší část jejího obličej. „A v domech byly místnosti, kde se donekonečna křtili vodou věřící i bezvěrci..." Stařec hleděl do ohně, jako by to vyprávěl jemu. „Křtili se každý den proudy vody s hlavou vztyčenou vzhůru, bez pokory..." Odmlčel se a zíral do plamenů. „Někteří z nich dokonce teplou vodou," řekl po chvíli významně a poprvé se rozhlédl kolem, aby uviděl úžas ve tvářích té nesourodé společnosti. Nastalo dlouhé ticho, vyplněné jen praskáním dříví, stravovaného ohněm. Žena si odkašlala a obdařila starce nepravidelně ozubeným úsměvem. „Potkala jsem jako malá holka jednu slepou v lesích a ta říkala, že když ještě viděla, tak že viděla..." Nervózně si odkašlala – nebyla zvyklá mluvit k lidem, kteří jí naslouchají. „Že viděla kříž ze železa, ne rezavýho, ale blyštivýho, jak se vznášel na nebi." Pes otočil mohutnou hlavu ke křoví, sklopil uši a krátce zakňučel. Obloha na západě modře potemněla a nad hlavami sedících se rozsvěcely první němé hvězdy. Muž středních let přikývl snaživě hlavou, ale nevěděl, co říct. Alespoň tedy klackem zašťoural v ohništi a rozvířil hejno jisker, které se vznesly, aby se na chvíli smísily s hvězdami. Blikající žluté světlušky rychle pohasly, zatímco jejich chladné sestry se zjevovaly neslyšně a nehybně, jedna za druhou, jako zapomenuté vzpomínky.

„Letadlo,“ řekl stařec. Dívka s copem na něj tázavě pohlédla, ostatní vážně přitakali, aniž tušili, co říká – zda reaguje na slova ženy, nebo jestli ho oheň nezavedl do jiného příběhu. Pes se prudce otočil a se štěkotem vyrazil do černého křoví. Muž středního věku stiskl klacek v dlani docela jinak a všichni, kromě starce, bázlivě upřeli zrak tím směrem.

„Nebo helikoptéra,“ řekl starý, aniž je vnímal. Holčička si přestala všímat psa i křoví a znovu zavěsila obrovské oči na vráskami přeškrtanou čáru starcových úst. (Vrásoky jako jizvy a ústa jako jizva a jizvy jako vrásky...)

„He-li-kop-té-ra,“ zašeptala dívka neobratně s povsátnou hrůzou. Představila si obrovské zvíře se špičatou broučí hlavou, kterému se nedá utéct, které ji najde i ve skalních jeskyních, v bunkru nebo v dutině stromu. Pes se vrátil k ohni, oklepal se a lehl si s povzdechem na své místo. Žena a muž se zas dívali do ohně. Žena myslela na požár a muž na jeho hašení. „Měli bysme ho uhasit – je nás vidět zdaleka,“ řekl on a tázavě na ni pohlédl. Ona, aniž dokázala od plamenů odtrhnout lesknoucí se oči, řekla: „Kdo by nás asi tak uviděl?“ Zavál pomalý, ale ne slabý poryv chladného nočního vzduchu. Dívka si tenkými prsty zakryla hubená ramena a rozechvěla se stejně jako neklidné větve stromů a keřů kolem.

„Bože, já už nevím, jak se jmenovala...“ řekl stařec nečekaně ohni. Pes si položil hlavu na vyzáblé tlapy, zavřel oči, ale hned je zas otevřel a sledoval muže, který z hromady dříví vytáhl mohutnou větev, hodil ji do ohně a pokradmu pohlédl na ženu. Ta souhlasně přikývla.

„Ochladilo se,“ řekl on a spokojeně usedl, tentokrát o kousek blíž k ní. Plameny ovinuly dřevo v klamně

laskavém objetí a oheň vzápětí zaplál v až rozmařilé extázi. Dívenka s copem se přestala třást, svinula se do klubíčka a v okamžiku usnula. Žena vstala a přehodila přes její drobné křehké tělo děravou deku. Pak se přivinula k muži, který byl pro tu chvíli tak šťastný... Oba brzy usnuli. Pes se zvednutýma ušima ještě chvíli obezřetně bděl, ale pak se i jemu zavřely oči a on se tiše složil do neduživé trávy, plné popela. Stařec dál zíral do ohně a hledal v jeho žáru nedávno ztracené jméno dávno ztracené ženy. Když po dlouhé době konečně odtrhnul pohled od řeřavých uhlíků, které svítily do noci jako oči neochočených zvířat, zvedl nekonečnými desetiletími ztěžklou hlavu k nebi. Vzápětí se jeho ústa, podobná nezhojitelné jizvě, roztáhla do úsměvu a jeho oči se zvolna zalily vlažnými slzami. „Berenika,“ zašeptal s nesmírnou úlevou.

O něco později kolem vyhaslého ohniště, jako planety s nejasnou trajektorií kolem vyhaslého slunce, pluli ve spánku stařec, žena a muž středního věku, malá holčička a pes – každý z nich ponořen do hlubokého snu, každý z nich do jiného, každý z nich do svého. Nastalo naprosté a neprodyšné ticho. Obloha byla posetá hvězdami, jako na počátku.

BOD TÁNÍ

„Smrt nastala někdy mezi půlnocí a druhou ranní,“ řekl vysoký muž se silnými brýlemi, v jejichž sklech se odrazila světla blikajících majáků a reflektorů policejních aut, když vyšel z domu a míjel podsaditého chlapa, stojícího na zápraží domu. „Víc budu vědět po pitvě,“ dodal a rozeběhl se k autu s koženou brašnou nad hlavou. Liják stále sílil.

„Po pitvě je každéj generál,“ zabručel detektiv otráveně, protože mu déšť stékající z okraje promáčeného klobouku právě uhasil doutník. Buldočíma očima si prohlédl zmáčený nedopalek a znechuceně ho odhodil do keře rozkvetlých pelargonií vedle vchodu. Pak s povzdechem vešel do domu, odkud se ozývalo cvakání spouště fotoaparátu, synchronně doprovázené bílými záblesky.

Muž sedící na posteli přepnul program dálkovým ovladačem.

„... a představ si, že Viktor nás nechal sledovat a nafotit,“ řekla plačtivě do sluchátka bílého telefonu žena s citronově žlutými vlasy a jahodově rudými rty. „Ale dyť to byla jen nevinná večere...“ rozeštkala se zoufale. „No, já vím, že ráno...“ Blondýna seděla na

rohu stolu s překříženýma nohama, trčícíma malebně z kraťounké sukně s rozparkem. „Ale Sofi, když já je miluju oba...“

Přepnul.

„... dva v jednom – šampon a kondicionér – až do vyprodání všech zásob za akční ce...“

Přepnul.

„... libát, pro některé římskokatolické kněží, kteří vůbec netu...“

Přepnul.

„... čňák císařský, který v dospělosti mě...“

Přepnul.

„... síc říjen. Nejvíc ale porostou v listo...“

Přepnul.

„... padl na Piavě za první svě...“

Přepnul.

„... dění na intimních...“

Muž sedící na posteli vypnul dálkovým ovladačem televizi a otočil se k oknu, na které přes žaluzie a záclonu připevnil kolíčky na prádlo tmavou deku. Ostře slunce si našlo vždy nějakou skulinu, kudy do jeho ložnice prostrčilo hroty paprsků – své oslnivé tenké prsty, a tak na úplné zatemnění musel použít lepicí pásku na koberce. Teď byla v místnosti tma, jen lehce nasáklá světlem stojací lampy.

Nepršelo. Kapky nedopadaly na parapet a nevybubovávaly tichý rytmus nostalgie. Nostalgie bez deště je cosi nepatřičného, jako barevná Casablanca nebo černobílý Disneyland... Nepršelo už dlouho. Místo nostalgie, kterou by dešť nabízel, opanoval jeho byt bezedný smutek. Déšť tiší bolavé duše, omývá je a hojí, ale nepršelo. Nepršelo už celé týdny a on se zvolna stával dobrovolným zajatcem svého bytu – trosečníkem na pa-

desáti sedmi metrech jeho užité plochy. Poslední dny pak trávil zejména na atolu rozestlané postele. Venku pralo bíložluté srpnové slunce, nebe bylo bezmračné a jednoznačné jako depilované tělo – nahá hladká obloha, jejíž modř byla kovově cizí. Nemohl vyjít z bytu, do světa opanovaného tím sebevědomým létem. Báł se, že by se v jeho náruči vypařil, že by roztál jako loňský sněhulák. Občas myslel na dívku, která bydlela v bytě o patro výš. Vlastně o ní přemýšlel poměrně často. Promítal si její podobu na vnitřní stranu víček zavřených očí a snažil se vybavit si co nejvíc detailů. Měla úplně kraťounké vlasy, patrně by byly kudrnaté, pokud by měly příležitost – takhle vytvářely jemnou zlatavou auru kolem její hlavy. Krátké vlasy zdůrazňovaly dlouhý krk, na kterém měla vytetovanou takovou jemnou rostlinku – zelený stvol s pár lístky, pnoucími se vzhůru téměř až k lalůčku levého ucha, jako kouzelná fazole, po které pohádkový Jack lezl do oblak (do země obrů). Obočí měla tak tenké a světlé, že téměř nebylo vidět a dodávalo její tváři malinko hermafroditní charakter, jak tomu bývá na některých renesančních obrazech – vzpomněl si na svá studia umělecké školy, na Leonardova Jana Křtitele a Annu Samotřetí, jejichž podoba je pohlavně tak nevyhraněná, tak neurčitá... Její rty měly neustále mírně pozvednuté koutky (na pravé straně víc, díky malé jizvě), což dohromady s jiskřivě zářivými očima vzbuzovalo dojem trvalého pobavení – takové všudypřítomné ironie. Kdyby byl nějaký anděl trochu fracek a malinko pankáč...

A pak se pečlivě budovaný obraz v jeho hlavě roztál horkem jako maska z parafínu.

Už ani nevěděl, kolikátý den se vzbouzel s toužebným přáním, aby do nebe vplula flotila šedých mraků,